

A scenic view of Paris, France, featuring the Eiffel Tower in the background, a classic Parisian building with a mansard roof in the mid-ground, and a balcony with a stone balustrade in the foreground. Large, vibrant pink peonies are in the top-left and bottom-right corners, and a bouquet of pink tulips and purple flowers is in the bottom-right. The sky is blue with scattered white clouds.

30 päivää Pariisissa

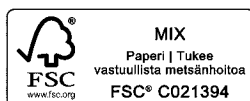
*VERONICA
HENRY*

VERONICA HENRY

30 päivää Pariisissa

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Hanna Arvonen
Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *Thirty Days in Paris*
Copyright © Veronica Henry 2023
First published in English by Orion Publishing Group Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-986-4

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Veljelleni Paulille

Koska meillä on aina Pariisi!

”On parempi unohtaa minut. Olisi parempi unohtaa kaikki.”

Alain-Fournier: *Suuri seikkailu*

VUOKRATAAN

Hurmaava *chambre de bonne* 2. arrondissementissa.
Kivenheiton päässä upeasta Rue Saint-Honorésta ja sen
tyylikkäistä putiikeista ja kahviloista sijaitseva entinen
palvelustytön huone on nyt *bijou*-huoneisto, jossa on
varusteena kaikki, mitä tarvitset Pariisin-vierailullasi.
Saatavilla pitkä- tai lyhytaikaisesti.

1

JULIET SEISOI KESKELLÄ KEITTIÖTÄ häkeltyneenä sen tyhjyydestä. Työtasoilla ei ollut yhtään pienkonetta. Tiskialtaassa ei ollut kuppeja tai lautasia tai tyhjiä pulloja, jotka odottivat viemistä kierrätysastiaan. Saareketta ei sotkenut yksikään Marmite- tai maapähkinävoipurkki; eivät murut, punaviinirenkaat tai kosteat teepussit.

Tunnelma oli melkein hautajaismainen, kun sitä ei pehmentänyt paahtoleivän tai suodattuvan kahvin tuoksu. Ainoa hajun häivähdys oli puhdistusaine. Kaikki pinnat kiilsivät graniitista induktiolieden tyhjään mustuuteen. Tila oli tahraton, äänetön, täydellinen kuin keittiökuvasto. Aivan niin kuin kuva, jonka Juliet oli löytänyt Pinterestistä heidän tehdessään laajennusta. Shaker-tyylinen keittiö oli maalattu Farrow & Ballin Mizzle-sävyllä, ja kaapiston vintagevetimet Juliet oli etsinyt kierrätyskeskuksesta, jotta lopputulos ei olisi näyttänyt samanlaiselta kuin kaikki muut keittiölaajennukset Persimmon Roadilla kattoikkunoihin ja puutarhaan avautuvine taitto-ovineen.

He neljä olivat käytännöllisesti katsoen asuneet keittiössä. He olivat istuneet siellä tuntikausia nacholautasen äärellä moheen sukupolveen kuuluvista ystävistä ja naapureista muodostuvan sekalaisen seurakunnan kanssa ja väitelleet politiikasta ja päivänpolttavista aiheista, samoin kuin vähäpätöisemmistä

pulmista. Pitäisikö Julietin ottaa tatuointi? Yksimielinen kyllä. Hän ei ollut ottanut. Entä Stuartin? Yksimielinen ei. Hän oli ottanut kelttipannan olkavarteensa korostamaan uusia, kiinteitä lihaksia. Julietin täytyi myöntää, että se näytti hyvältä. *Stuart* näytti hyvältä. Vaikka oli se outoa. Mitä paremmassa kunnossa mies oli, sitä etäisemmäksi Juliet oli muuttunut. Tämä veistoksellinen, virtaviivainen, jäntevä versio aviomiehestä tuntui muukalaiselta.

Ja se oli yksi syy siihen, että he olivat nyt tässä tilanteessa. Pakkaamassa melkein kaksikymmentäviisi vuotta yhteistä elämää lähteäkseen eri teille. Viime lauantaina he olivat järjestäneet läksiäiset kaikille naapureilleen, ja he olivat laulaneet Fleetwood Macin *Go Your Own Way*tä käsiä ilmassa heiluttaen ja toisiaan osoitellen. Mutta hymyillen. Ero oli sopuisa. Heidän välillään ei ollut minkäänlaista vihamielisyyttä.

He molemmat olivat olleet samaa mieltä, että ratkaisu oli oikea.

Nyt Julietin kurkussa oli kuitenkin squashpallon kokoinen pala, kun hän tuijotti oviaukkoa, joka johti kodinhoitohuoneeseen. Ovenpielessä kiemurteli kymmeniä lyijykynällä kirjoitettuja nimiä ja päivämääriä. Ylimpänä oli Nate, ainakin päättään Julietia pidempänä, vaikka merkintä oli tehty yli neljä vuotta sitten. Rituaali oli alkanut, kun poika oli ollut vasta taapero ja kaverit päiväkodista olivat tulleet illalliselle, ja päättynyt yliopistoon lähtöä edeltävänä pizzailtana, kun oli käynyt selväksi, että he kaikki olivat lakanneet kasvamasta.

Juliet olisi antanut melkein mitä tahansa, jos olisi saanut heidät taas tänne painiskelemaan mitattavaksi, Izzyn kiemurtelemaan poikien joukkoon ja tönimään muita pois tieltä.

”Emme voi jättää tätä”, hän sanoi sivellen sormillaan aavemaisista nimiä.

”Ota siitä valokuva muistoksi”, sanoi Stuart, joka näytti menettäneen ylipainonsa mukana kaikki tunteilun rippeetkin.

Julietin leuka väpätti, kun hän muisti, miten pikkuruinen Izzy oli venyttänyt itseään ylöspäin mahdollisimman pitkäksi, kun Juliet oli painanut kynän hänen päälleen, piirtänyt huolellisesti viivan ja kirjoittanut sen kohdalle tytön nimen ja päivämäärän. Se oli enemmän kuin kasvukaavio. Se oli päiväkirja. Vieraskirja. Todiste siitä, että tämä keittiö oli ollut turvapaikka loputtomalle virralle nuoria. Muistutus aterioista, joita hän oli valmistanut kaikille, kalkkunadinosauruksista (hän tiesi, että toiset äidit paheksuivat häntä niiden vuoksi, mutta hän ei välittänyt) pasta puttanesciaan. Neuvot, joita oli jaettu, kotiläksyt, joita oli tuskailtu, syntymäpäivät, joita oli juhlistettu. Mutta nyt Izzy ja Nate olivat molemmat poissa: Izzy vietti välivuotta jossain päin Etelä-Amerikkaa (pelottavaa), ja Nate opiskeli kolmatta vuotta nelivuotista liiketalouden tutkintoa Kööpenhaminassa (ei niin pelottavaa).

Juliet avasi työkalupakin keittiön työtasolle ja otti esiin ruuvimeisselin.

”Voi ei.” Stuart tunsu hänet niin hyvin, että tiesi, mitä hän aikoi.

”He uusivat keittiön kokonaan. Repivät kaiken pois. Kuulin heidän puhuvan siitä, kun he olivat katsomassa taloa.” Juliet alkoi kangeta ovenkarmia irti.

Stuart otti ruuvimeisselin hänen kädestään ja laski lempeästi käden hänen olalleen. ”He tekevät valituksen lakimiehelle.”

”Samantekevää. Tämä on osa meidän perheemme historiaa.”

Kyynelet sumensivat Julietin silmät, ja hän painoi kämmentyvet silmilleen. Stuart katsoi häntä.

”Minä irrotan sen puolestasi. Piipahdan hakemassa rauta-kaupasta uuden ja laitan sen paikalleen.”

Juliet hymyili Stuartille, joka ei vieläkään kestänyt nähdä hänen itkevän. Stuart hemmotteli häntä edelleen. Ja hän tunsu edelleen pakottavaa tarvetta pitää vuorostaan Stuartista huolta. Miten he osaisivat toimia ilman toisiaan? Heidän yhteinen elämänsä oli ollut saumatonta kumppanuutta, kun kumpikin oli antanut toiselle sitä, mitä tämä tarvitsi, ilman hössötystä tai väittelyä.

Tekivätkö he hirvittävän virheen?

Vai oliko tämä ero järkevä, kypsä, harkittu päätös, joka antoi heille molemmille vapauden tehdä loppuelämänsä mitä he halusivat? Moderni päätös, johon monet heidän ystävänsä olivat suhtautuneet kummeksuen, jopa kadehtien. Pariskunnat, jotka olivat myös ajautuneet erilleen ja joiden eroavaisuudet muuttuivat silmiinpistävän selkeiksi pesän tyhjetessä, mutta jotka sietivät toisiaan, koska vaihtoehto tuntui liian armottomalta.

Juliet ja Stuart eivät olleet eksyneet harhaan. Ei uskottomuutta. He eivät olleet edes riidelleet paljon.

Juliet tiesi kuitenkin, missä murtumalinja oli. Se oli saanut alkunsa, kun Stuart oli kuusi vuotta sitten ilmoittautunut hyväntekeväisyysmaratonille jonkun toimistonsa poikasen painostuksesta. Ennen sitä pisin Stuartin juoksema matka oli ollut alkoholiliikkeeseen kadun päässä, mutta jokin haasteessa oli vedonnut häneen. Ehkä se tosiasia, että hänen vyötärönsä oli kasvanut 32 tuumasta 34 tuumaan ja hän oli lievästi kauhistunut keski-ikäen tukevoitumisestaan. Juliet oli nähnyt hänen katsovan itseään peilistä sivuittain ahdistunut ilme kasvoillaan.

”Minulla on pötsi”, Stuart oli huokaissut.

”Se on kaljamaha”, Juliet oli sanonut. ”Sokeri muuttuu rasvaksi. Himmaa hiukan tissuttelua, niin kaikki on hyvin.”

Hän oli kirjoittanut sen verran artikkeleita lisäkiloista ja ihmedieeteistä, että tunsu painonhallinnan tieteen. Hänen

mielestään se oli melko simppeliä: syö vähemmän, liiku enemmän, vältä roskaruokaa. Hän onnistui pysymään suunnilleen M-koossa syömällä kasviksia, välttämällä leipää ja kakkuja ja käymällä uimassa kaksi kertaa viikossa. Ja antamalla maksalleen pienen tauon muutaman päivän välein. He joivat liikaa. Niin tekivät kaikki heidän ikäisensä. Oli normaalia avata (kahteen pekkaan) toinen viinipullo ”kouluiltana”. Se vaikutti painoon, ihoon, mielialaan.

Stuart oli ollut jenginpetturi ja siirtynyt pimeälle puolelle luopumalla kokonaan alkoholista. Maraton oli käynnistänyt pakkomielteen. Puistojuoksu joka lauantai. Intensiivistä pyöräilyä joka sunnuntai, säästä riippumatta; niukasti pukeutuneena ja alienin näköisenä kiiltävässä lycrassa ja kypärä päässä. Ja nyt kalliokiipeily, Stuartin viimeisin intohimo, jonka ajatteleminenkin kylmäsi Julietia. Koska Stuart piti itsensä riittävän hyvässä kunnossa jaksakseen hilata oman ruumiinpainonsa ylös jyrkkää kalliota ja tarkkaili sykkettään päivän jokaisena hetkenä, hänellä ei ollut aikaa kenellekään tai millekään muulle.

He eivät koskaan nähneet toisiaan. Illalla Stuart meni sällille. Juliet puolestaan kävi taidenäyttelyissä ja ravintoloiden avajaisissa ja kirjojen julkistamistilaisuuksissa, mikä kuului hänen työhönsä freelance-lifestyle-toimittajana ja haamukirjoittajana. Ja kun he olivat vähän yli vuosi sitten alkaneet puhua Persimmon Roadilla sijaitsevan talon myynnistä – sen arvo oli noussut huomasti alueen koulujen vuoksi, joten tuntui hyvältä hetkeltä muuttaa se rahaksi nyt, kun Nate ja Izzy olivat lopettaneet koulunkäynnin – he olivat halunneet aivan erilaisia asioita.

Juliet halusi pientä, 1900-luvun alkua, persoonallista.

Stuart halusi virtaviivaista, avaraa, selkeää.

”Meidän pitäisi jakaa kauppahinta puoliksi ja tehdä omaa juttuamme”, Stuart oli vitsaillut, ja Juliet oli katsonut miestä, kun he molemmat olivat tehneet johtopäätöksensä. Se, mikä oli alkanut puolihuolimattomana vitsinä, oli nyt todellisuutta. ”Tietoinen irrottautuminen”, jota he nyt totesivat pyytelevänsä loputtomasti anteeksi ja selittelevänsä liikaa, vaikka hyödyt olivat suurempia kuin haitat: he olivat edelleen hyvät ystävät, mutta he jakaisivat talon myynnistä saatavan voiton ja ostaisivat molemmat oman kodin, joka sopisi sellaiseen elämäntyyliin, jota he halusivat elämänsä seuraavaan vaiheeseen. Se tuntui luonnolliselta, loogiselta ja helpolta.

Ehkä vaikutti sopimattomalta kääntää selkä kaksikymmentäviisi vuotta kestäneelle avioliitolle, joka ei ollut raunioina, mutta valinnanvapaus tuntui paremmalta kuin jatkuvat kompromissit. Miksi toisen heistä pitäisi elää toisen unelmakodissa, kun he molemmat voisivat saada oman? Miksi he yrittäisivät olla yhteensopivia, kun he eivät olleet? Juliet ei halunnut mennä Stuartin kanssa viettämään pyöräilyviikonloppua sen enempää kuin Stuart halusi lähteä kansallisteatteriin katsomaan uusinta näytelmää. Eikö heidän ollut parempi tehdä omia juttujaan kuin tuntea syyllisyyttä ja keksiä jatkuvasti verukkeita?

”Se tarkoittaa sitä, että kun tapaamme toisemme, odotamme sitä oikeasti”, Juliet oli selittänyt lumoutuneelle lukukerholleen. ”Se tuntuu paljon paremmalta kuin langeta kaunan ja molemminpuolisen välinpitämättömyyden syösykierteeseen. Pidämme edelleen toisistamme vilpittömästi, ja sisimmässämme rakastamme aina toisiamme, mutta emme halua enää viettää elämäämme yhdessä.”

Siitä hän ei ollut vielä laatinut juttua. Kirjoitettuaan vuosien ajan erikoisartikkeleita kaikesta mahdollisesta raskausajan

mieliteoista leikkikenttäpolitiikkaan ja vaihdevuosiin hän ei vieläkään ollut varma, toimisiko tämä kokeilu, eikä hän tuntenut voivansa suositella sitä muille aivan vielä. Ehkä kahden vuoden kuluttua, kun hyödyt olisi todistettu, hän paljastaisi maailmalle sapluunansa keski-ikäisten sopuisalle avioerolle. Hän osasi jo kuvitella lukijoiden kommentit. Kahdeksankymmentä prosenttia purevan tuomitsevaa arvostelua, kaksikymmentä prosenttia kannustavia kommentteja kuten ”anna palaa”.

Stuart oli ostanut Richmondista, joen läheltä kolmannen kerroksen huoneiston uudesta kerrostalosta ja aikoi laittaa vierashuoneeseen soutuaitteen, niin kuin Kevin Spaceylla oli *House of Cardsissa*. Julietilla ei ollut vielä mitään. Hän oli käynyt katsomassa yli kymmentä asuntoa, mutta mikään niistä ei ollut juuri oikea. Hän ei tiennyt, mitä hän halusi – vain sen, mitä hän ei halunnut.

Vapauden tyrannia oli musertavaa.

2

KELLO KYMMENEEN MENNESSÄ kaikki oli poissa. Muuttomiehet olivat vieneet viimeisenkin laatikon joko Stuartin asuntoon tai Julietin vuokraamaan varastoon läheiselle teollisuusalueelle. Talo oli pelkkä kuori, näkyvissä ei ollut yhtäkään hämähäkinseittiä tai villakoiraa, ikkunoissa ja peileissä ei ollut yhtään rantua tai sormenjälkeä.

”Selvän teki”, Stuart sanoi. ”Minun on parasta mennä asunnolleni, jotta he kantavat kaikki kamat oikeille paikoille.” Hän levitti käsivartensa. ”Hali.”

Juliet astui taas miehen syliin ja halasi tiukasti tämän jenkkakahvatonta keskivartaloa. Hän yritti olla tuntematta heräävää paniikkia hyvästeistä. Talon hyvästelystä. Stuartista hän ei ollut kovin huolissaan, koska voisi tavata tämän milloin tahansa.

”No niin”, Stuart sanoi. ”Sinkkuelämä alkaa tänään.”

”Teetpä mitä tahansa”, Juliet sanoi, ”ei pyso-kuvia Tinderiin.”

”Pyso?” Stuart hämmentyi usein Julietin käyttämistä muotisanoista. Tämä nimenomainen sana oli Julietin oma keksintö.

”PYöräilySOrtsit. Yksikään nainen ei halua nähdä miehellä pyöräilysortseja. Ei mitään henkilökohtaista, se on vain yleissääntö. Ei pysoja – eikä kuvia jättimäisistä karpeista tai oluttuopeista.”

Stuart nauroi. ”Ymmärrän.” Hän katsoi Julietia silmiään siristäen. ”Joko sinä olet sitten etsinyt?”

Hän ei ollut mustasukkainen. Vain utelias.

”Luoja, en”, Juliet sanoi. ”Minun työtäni vain on tietää nämä jutut.”

”No, kun alat etsiä”, Stuart sanoi, ”pidä mielessäsi, että olet tyrmäävän upea, äläkä anna kenenkään uskotella sinulle mitään muuta.”

Juliet nielaisi. Nyt hän tunsii olleensa ilkeä antaessaan pyso-neuvon. Mutta se oli hyvä neuvo, koska Stuart olisi aivan pihalla. Kuka sitten pyyhkäisisikin oikealle Stuartin kohdalla olisi onnekas. Juliet tosin uskoi, että mies tapaisi todennäköisemmin jonkun puistojuoksussa. Pajunvitsanhoikan fitness-friikin, joka kokkaisi Stuartille proteiinipalloja ja tofuwokkia. He antaisivat luultavasti toisilleen joululahjaksi North Face -takit ja viettäisivät arvokkaita, ilottomia lomiam kahden hengen teltassa villillä ja tuulisella nummella.

Mitä oli tapahtunut sille kaverille, jonka kanssa hän oli juonut kannullisen Pimm’siä Thamesin rantapubissa eräänä kesänä vuosia sitten? He olivat kävelleet käsikynkkää Julietin asuntoon laulaen *Live Foreveriä* ja mutkitellen Hammer-smithin jalkakäytävillä. Stuart oli turvallinen ja mutkaton ja hauska. Turvallinen, Juliet tajusi, ei ollut yhtä seksikästä kuin vaarallinen, mutta se oli juuri sitä, mitä hän oli tarvinnut kaiken tapahtuneen jälkeen. He eivät olleet oikeastaan koskaan riidelleet. Heidän suhteensa ei ollut koskaan ollut intohimoinen, mutta se oli vakaa ja kestävä. Ei melodraamaa, ei riitoja, ei mökötystä.

Hetken Juliet mietti paniikissa, mistä he olivat luopumassa – mutta kuten Stuart muistutti, he eivät luopuneet siitä vaan muotoilivat vain sen uudelleen.

”Heippa sitten”, Stuart sanoi nyt ja puristi kevyesti Julietin olkapäätä.

Juliet katsoi, kun mies astui ulos ovesta ja hyppäsi pyöränsä selkään. Hän silmäili vieraalta näyttävää kapeaa takamusta ja tunsikin lempeää kiintymystä, mutta ei muuta. Ja niin hänen rakas, herttainen, nyt entinen miehensä, jonka painoindeksi oli 24, pyöräili uuteen tulevaisuuteensa omatunto puhtaana.

Heti, kun Stuart oli kadonnut näkyvistä, Juliet juoksi yläkerran kylpyhuoneeseen. Hän katsoi peiliin ja mietti kaikkia niitä itsensä versioita, joita oli tutkiskellut vuosien aikana osoitteessa 42 Persimmon Road. Pippurinen nuori toimittaja. Vastanainut morsian. Ensin yhden, sitten toisen vauvan uupunut äiti. Vanhempainyhdistyksen puheenjohtaja. Aikakauslehdien toimittaja, joka oli luopunut oikeasta työstä nelikymppisenä ryhtyäkseen freelanceksi ja kirjoittaakseen ullakolla. Kadun parhaiden pippaloiden järjestäjä, koska hän ei stressannut merkityksettömistä asioista mutta näki vaivaa tärkeissä asioissa. Joka emännöi tavaramerkikseen muodostuneessa hapsottavassa seksikkyydessään mustissa nahkahousuissa ja valkoisessa paidassa, joka oli puolittain napittamatta ja roikkuu toiselta olkapäältä, avojaloin ja varpaankynnet kirsikanpunaisiksi lakattuna, tummat hiukset pörröisellä nutturalla. Vieläkö hän voisi pukeutua siten? Vai oliko jo kainomman ja huolitellumman tyylin aika?

Juuri nyt hän ei ollut parhaimmillaan. Hiukset oli vedetty tiukalle poninhännälle. Rähjäinen vanha t-paita ja collegehousut, jotka hänellä oli ollut päällään taloa siivotessa, olivat menossa roskikseen. Hänen ihonsa oli liasta harmaa ja uurasituksen nostattama hiki oli kuivunut iholle. Hän nyrpisti nenäänsä ja kaivoi sitten laukustaan sakset.

Hän oli katsonut YouTube-videon monta kertaa ja ajatellut, että se voisi toimia. Hän veti hiusdonitsin löysälle ja kumartui niin, että hänen päänsä oli ylösalaisin, ennen kuin leikkasi poninhännän latvat pois. Sitten hän oikaisi selkensä ja virnisti peilikuvalleen. Siinä se oli, täydellinen, leukaan asti ulottuva unitukkapolkka. Hän napsutti latvoja pehmentääkseen linjoja, pöyhi hiuksia hiukan ja nyökkäsi sitten hyväksyvästi. Kunhan hän olisi pessyt tukan, se olisi täydellinen. Hän väänsi suihkuhanan auki.

Puolen tunnin kuluttua hän katsoi uudelleensyntynyttä itseään peilistä. Hänellä oli Leviksen vintage-501-farkut, uusi t-paita ja bleiseri. Hän työnsi jalkansa mustiin ballerina-kenkiin ja kumartui sitten lähemmäksi peiliä laittaakseen nestemäistä eyelineria ja seksikkäintä, punaisinta YSL-huulipunaansa.

Hän pakkasi loput vähäiset tavarat laukkuunsa. Kokoelma muistoesineitä: kolhuinen *A to Z* -kaupunkiopas, haalistunut taskukirja, puolilleen raapusteltu muistikirja. Ja Hermès'n vintagehuivi, jonka liukas silkki tuntui viileältä sormissa ja värit olivat yhtä kirkkaat kuin sinä päivänä, kun huivi oli tehty. Hän päätti käyttää sitä nyt. Hän sitoi sen niin kuin hänelle oli opetettu, laskosti sen ensin ojennetulle käsivarrelle ja kietoi sitten kaulan ympärille työntäen toisen pään piiloon ja jättäen toisen pään roikkumaan. Se tuntui talismaanilta. Matkalipulta menneisyyteen. Hän värisi innosta, johon sekoittui epävarmuutta.

Mitä hän löytäisi etsiessään itseään uudelleen? Uuden elämän? Rauhaa? Tyydytystä? Intohimoa?

Puhelin piippasi. Uber oli saapunut.

Hän nappasi lentolaukkunsa ja juoksi portaat alas. Heilautettuaan olkalaukun olalle ristiin – siinä oli lompakko, puhelin,

passi – hän astui ulos talosta. Tunteiluun ei ollut aikaa. Taksi odotti. Hän ei voinut tuhлата arvokkaita hetkiä hyvästelläkseen paikan, joka oli ollut hänen kotinsa niin kauan. Nopea ero oli ainoa ratkaisu.

Ulkona hän avasi auton oven ja hymyili kuljettajalle.

”St Pancrasiin?” mies sanoi.

”Kyllä, kiitos”, Juliet sanoi ja istuutui takapenkille vetäen matkalaukun perässään.

Se oli pieni. Jos hänen työnsä naistenlehdissä oli hänelle jotain opettanut, se oli kapselipukeutuminen. Hän saisi kaiken muun tarvitsemansa päästyään perille.

Pariisiin.

Hän oli menossa Pariisiin.

Koska Pariisi on *aina* hyvä idea.

#hyvänmielenkirjat

Pariisi on aina hyvä idea

Vuosia sitten Juliet jätti pienen palan sydäntään Pariisiin. Nyt hän on eronnut miehestään, lapset ovat lentäneet pesästä ja Juliet on valmis tekemään mitä haluaa – vaikka lähtemään kauan kaipaamaansa Pariisiin! Niinpä hän punaa huulensa, vuokraa viihtyisän ullakko-asunnon läheltä Notre-Damea ja nousee Eurostar-junaan.

Jo saapuminen Gare du Nordin asemalle herättää eloon kaikki vanhat muistot täysistä kahviloista, viinilasillisista kynttilänvalossa ja nuoren miehen palavasta katseesta. Mutta Juliet on myös pitänyt sisällään salaisuutta yli kaksi vuosikymmentä, ja päästäkseen eteenpäin hänen on tasattava tilit menneisyytensä kanssa. Siihen 30 päivää Pariisissa tarjoaa täydellisen mahdollisuuden.

K

9 789524 039864

ISBN 978-952-403-986-4 84.2 www.bazarkustannus.fi